L'últim decibel

Les paraules de l'inspector li cauen al damunt com una allau. El telèfon es torna pesat i li llisca de la mà humida i tremolosa. El cor li crema. Els batecs li ressonen a les orelles. Una onada de ràbia i tristesa li recorre el cos, cada vegada més afeblit. Li costa respirar. Com han pogut tancar el cas? L'habitació se li fa petita i li dona voltes.

Es deixa caure a terra. Plora.

A les palpentes, agafa el telèfon i torna a reproduir l'últim missatge del Roger:

«Martí, no sé on soc. Hi ha molta boira i tinc fred. No sé com enviar-te la localització… Merda!»

Fa un mes que va desaparèixer. Un mes de dolor, d'inquietud, de culpabilitat. Els primers dies mantenia l'esperança de trobar-lo, però a mesura que avançava l'hivern i que la investigació s'alentia va entendre que no el tornaria a veure viu. L'únic consol que li quedava —que la policia recuperés el cos— s'acaba d'esvair com la neu de primavera. El silenci de la casa el devora.

Per què no el va acompanyar? S'havia deixat vèncer per la mandra i havien discutit. El Roger volia que sortís de casa perquè s'estava tancant en ell mateix i en el seu ordinador. Volia que fessin una activitat junts, com abans. Sense apartar la mirada de la pantalla, el Martí li va etzibar que era un pesat i que mai no entenia que tenia feina. Una feina que hauria pogut fer en un altre moment, però ell preferia quedar-se davant la pantalla de l'ordinador. No se li havia perdut res a l'exterior i encara menys a la muntanya. «Sopem junts cada nit i els caps de setmana mirem una pel·lícula. Què més vols? Fot el camp i deixa'm treballar», li va cridar amb menyspreu.

Ni tan sols el va sentir marxar.

El Roger tenia raó: fa temps que no surt de casa i gairebé no es mou de la seva habitació. La llum, la gent, els cotxes, el soroll… Tot l'atabala. A la seva cambra, atrinxerat davant l'ordinador, se sent segur. Sempre té la finestra tancada i la persiana abaixada per no haver de suportar la vida de l'exterior. La claror de la pantalla li basta.

Torna a reproduir l'últim missatge:

«Martí, no sé on soc. Hi ha molta boira i tinc fred. No sé com enviar-te la localització… Merda!»

Hi ha un soroll de fons a partir de la pausa? El torna a escoltar parant l'orella en aquells segons de suposat silenci fins al final de l'àudio, que es talla després del «Merda!». Sí, sembla que se sent alguna cosa. Com és que no ho ha percebut fins ara? El reprodueix de nou, però no aconsegueix identificar el so.

S'aixeca, connecta el mòbil a l'ordinador i hi traspassa l'àudio. El torna a escoltar esprement el volum dels altaveus fins al límit. Hi ha un so de fons, ja no en té cap dubte. Nota com se li ericen els pèls de tot el cos i s'esfereeix. El reprodueix una vegada i una altra i una altra. No acaba de saber què és el que sent perquè hi ha molt vent, però té clar que se sent alguna cosa.

Obre l'Audacity, hi arrossega l'arxiu, amplia la línia del temps i canvia la forma d'ona a la vista d'espectrograma. Observa amb atenció els colors blanc, taronja i magenta que indiquen el canvi d'energia a la banda i modifica la freqüència mínima i màxima per veure els canvis amb més detall. Aplica un filtre de pas alt per eliminar els sons greus que se senten de fons a la pista.

Torna a escoltar l'àudio, aquest cop sense el vent de fons, però continua quedant-hi algun residu; així que repeteix l'operació per depurar encara més el missatge de veu, aplicant l'efecte de reducció de soroll al màxim. En reproduir el missatge s'adona que la veu del Roger se sent massa fluixa i n'apuja els decibels per sobre del límit recomanat. Col·loca el cursor damunt la franja que correspon als últims segons, fa un clic i l'arrossega fins al final de l'àudio. Amplia la selecció i mira l'espectrograma. Unes línies verticals i rítmiques es repeteixen en aquest fragment. Reprodueix només aquest tros i sent una mena de grinyol. L'escolta repetidament fins que l'identifica. Està pràcticament segur que és un grinyol de fusta.

Obre el mapa topogràfic d'Andorra al navegador, selecciona el filtre d'Edificis d'Andorra i busca el refugi dels Agols. Està convençut que el Roger es va desviar del camí i que alguna cosa li va passar prop d'una borda. La policia va confirmar amb Andorra Telecom que l'últim senyal del telèfon mòbil havia estat detectat pel repetidor dels Cortals d'Encamp i el va buscar a un quilòmetre i mig a la rodona del camí i del refugi dels Agols; però no va anar més enllà.

El Martí amplia el mapa i comença la cerca. Tan bon punt acaba una zona en comença una altra empès per la seguretat que el trobarà i per l'esperança que estigui viu, retingut en algun lloc. L'adrenalina li

dicta un ritme frenètic mentre les agulles del rellotge corren, invisibles a la seva percepció. Submergit en la foscor de l'habitació no repara que el sol s'ha post i no s'atura fins a trobar el que busca.

A dos quilòmetres al sud del refugi veu una petita edificació. En copia les coordenades i la localitza a Google Maps. Posa el zoom al màxim i comprova que és una construcció. És una borda vella de pastor, de pedra, que conserva la teulada. Revisa l'entorn als dos mapes. No veu cap camí marcat per accedir-hi i ho verifica també a Wikiloc. Un cop al refugi dels Agols, s'ha d'endinsar al bosc en direcció sud, creuar-lo durant un quilòmetre vuit-cents trenta-dos metres i travessar una tartera en línia recta. Des d'allí, veurà la borda.

Calcula les distàncies i la direcció dos cops més. Entra a Maps.me, crea la ruta que ha de seguir i la carrega al mòbil amb l'àudio editat. S'aixeca, agafa les claus del cotxe, es posa la primera jaqueta que troba i surt de casa.

Serra les mans al volant i prem l'accelerador malgrat la neu que comença a caure. A mesura que puja cap als Cortals el termòmetre del cotxe capta la temperatura real: -6 ºC. En menys de deu minuts està aparcat a l'inici del camí de les Pardines, on la negror de la nit és absoluta. Agafa una llanterna, encén la ruta al mòbil i emprèn la marxa.

Se sap el camí al refugi de memòria, però ha de parar múltiples vegades per agafar aire. A cada pausa reprodueix l'àudio editat, que li dona força per avançar. La nevada s'intensifica i el xiulet del vent es confon amb el fil de veu de la gravació, com si la muntanya repetís les últimes paraules del Roger. Li costa veure el camí i a l'última pujada rellisca en una placa de gel camuflada sota la neu verge. Cau de costat, s'aixeca malgrat el dolor i es palpa el lateral dret. La roba humida li fa sentir el fred que no ha percebut fins ara. Camina a poc a poc fins al refugi, repetint-se les últimes paraules del Roger. Gira cap a la dreta seguint la traça del rellotge i torna a caure. El dolor és persistent. Té les mans entumides i el fred li entra per la gola com el glaç del darrer adeu que no va arribar a pronunciar mai i que vol remeiar. No pot defallir. A cada passa sent una fiblada al maluc dret i ha de repetir-se que ha d'aconseguir-ho. Que li ho deu.

Tarda més de mitja hora a veure la tartera. Abans de sortir del bosc es recolza en un pi i pren aire. Torna a sentir una veu. Algú l'està cridant.

Les pedres estan cobertes de neu i no du bastons, però no pot fer mitja volta; està massa a prop de trobar-lo. Respira profundament i avança. Fa passes petites i segures fins que el peu dret li rellisca i cau, aquest cop sobre el maluc esquerre. Una llàgrima se li gela a la galta. Ja no en té cap dubte: una veu li parla. Li confessa que el Roger és viu i que l'està esperant. S'alça malgrat el dolor.

Continua fent passes petites, aturant-se per estudiar la millor opció per posar el peu, quan sent un bip provinent del seu telèfon. S'està quedant sense bateria.

Cada cop li costa més caminar, però la veu l'anima a continuar: «Et queda poc». Seguint-ne el murmuri aconsegueix creuar la tartera que l'ha de portar a la construcció.

Recorre la zona amb la llanterna fins que la troba. No deu fer més de deu metres quadrats, però és un espai més que suficient per amagar-hi una persona. Les parets i la teulada estan intactes. Al davant, veu una finestreta i suposa que la porta queda a l'altra banda. «El Roger és allà i és viu. No t'aturis». La creença que la veu li diu la veritat li genera una força interior que l'empeny a córrer.

De seguida troba la porta, tancada amb un cadenat rovellat.

—Roger, em sents? No tinguis por, ja soc aquí. Ja ha acabat tot. Tornem a casa —crida colpejant la porta.

El silenci el fa picar més i més fort, però la porta no cedeix. S'ajup, es desprèn de la llanterna i busca una pedra entre la neu. Sent un altre bip. Dona cops al passador que sosté el cadenat amb tanta obstinació que no s'adona de les ferides que s'està fent a les mans ni del toll de sang que està tenyint la neu. «Continua, ja gairebé ho tens». La fusta cedeix amb un cruixit i la porta s'obre. Amb la inèrcia, cau.

Des del terra, el llum de la llanterna il·lumina lleument l'estança. L'interior de la borda és buit. Sent un altre bip i el so del telèfon que s'apaga. Ja no li queden forces per aixecar-se. Plora i treu tot allò que li crema per dins fins a quedar completament buit.

Tanca els ulls. Ja no nota el fred. Ja no té mal. El Roger li allarga la mà. No ho dubta i la hi agafa. La seva falsa calidesa li omple el cos i li somriu.